

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 25.10.2013 r. pełnomocnik Organizacji (...) Spółki Akcyjnej w G. wniósł o zasądzenie od pozwanego J. S. (1) kwoty 113.324,28 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 6.01.2011 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Postanowieniem z dnia 4.2.013 r. Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. stwierdził swą niewłaściwość funkcjonalną i sprawę przekazał do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Łodzi – Sądowi Gospodarczemu (k. 53-54).

Postanowieniem z dnia 17.02.2014 r. Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. uchylił postanowienie z dnia 4.12.2013 r. (k. 64).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 26 marca 2014 r. Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. nakazał, aby pozwany zapłacił stronie powodowej kwotę 113.324,28 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 6 stycznia 2011 r. do dnia zapłaty wraz kwotą 5.034 zł z tytułu zwrotu kosztów procesu w terminie 2 tygodni od doręczenia nakazu albo wniósł w tymże terminie sprzeciw (k. 70).

Pozwany złożył w terminie sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając nakaz w całości i wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od strony powodowej zwrotu kosztów procesu wg norm przepisanych. Nadto w sprzeciwie pozwany wniósł o zawiadomienie Huty (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. o toczącym postępowaniu w celu umożliwienia wstąpienia jej do sprawy w charakterze interwenienta ubocznego (k. 76 - 83).

Huta (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. zawiadomiona o toczącym się postępowaniu w piśmie z dnia 23 lipca 2014 r. poinformowała, że nie wstępuje do udziału w sprawie w charakterze interwenienta ubocznego (k. 101-102).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Spółka Akcyjna w G. jest organizacją odzysku w rozumieniu ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz opłacie produktowej (tekst jednolity z 2014 r., poz. 1413). Przedmiot jej działalności stanowi między innymi odzysk surowców z materiałów segregowanych oraz sprzedaż hurtowa odpadów i złomu.

(dowód: odpisu z rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego - k. 7-14)

Pozwany J. S. (1) jest byłym przedsiębiorcą, który prowadził działalność gospodarczą pod firmą: Przedsiębiorstwo Handlowo Usługowe (...) J. S. (1) z siedzibą w P., którego przeważającą działalnością gospodarczą była sprzedaż hurtowa odpadów i złomu.

(dowód: wydruk z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej Rzeczypospolitej Polskiej – k. 62)

(...) Spółka Akcyjna w G. zleciła pozwanemu J. S. (1) wykonanie w II półroczu 2008 r. usługi zbierania na terenie Polski oraz przekazania do recyklingu/odzysku odpadów opakowaniowych ze szkła o kodzie 15 01 07 w ilości ca. 500,00 Mg za cenę 125,00 zł/Mg. Analogiczna usługa została zlecona w II kwartale 2009 r. ze cenę 95,00 zł/Mg. Pozwany miał obowiązek przedstawić powódce dokumenty potwierdzające odrębnie odzysk i odrębnie recykling na ilości objęte zleceniem o treści zgodnej z rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 19.12.2006 r. w sprawie dokumentów potwierdzających odrębnie odzysk i odrębnie recykling.

(dowód: zlecenia wykonania usługi z dnia 29.09.2008 r. i z dnia 22.07.2009 r. – k. 15 i 16)

Pozwany w wykonaniu umowy przedstawił stronie powodowej dokumenty sporządzone wg ustawowego wzoru potwierdzające odzysk (...) oraz recykling (...) - za rok 2008: (...) nr (...) z dnia 20.10.2008 r., (...) nr (...) z dnia 20.10.2008 r. – i za 2009 r.: (...) nr (...) z dnia 31.07.2009 r., (...) nr (...) z dnia 31.07.2009 r.

(okoliczność bezsporna)

Dokumenty te wystawiła Huta (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P., z którą pozwany zawarł w dniu 10 maja 2007 r. umowę na odbiór i recykling odpadów opakowaniowych szklanych. Na mocy tej umowy Huta (...) zobowiązała się do odbioru i poddawania recyklingowi opakowań ze szkła pochodzącego ze zbiórki selektywnej oraz do przekazywania J. S. (1) jako dostawcy wszystkich dokumentów poświadczających ich recykling zgodnie z obowiązującymi w tym względzie przepisami.

(dowód: umowa z dnia 10 maja 2007 r. – k. 84-86, zeznania pozwanego – k. 190)

Dokumenty (...) i (...) miały służyć stronie powodowej do wykazania przed Urzędem Marszałkowskim Województwa (...) wywiązania się z ustawowych obowiązków w zakresie zapewnienia odpowiednich poziomów odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych zgodnie z ustawą z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami i opłacie produktowej.

Pozwany wystawił powodce fakturę VAT (...) na kwotę 76.902,70 zł brutto oraz w dniu 31 lipca 2009 r. fakturę VAT (...) na kwotę 36.42158 zł brutto. Powódka obie faktury uregulowała.

(dowód: faktury – k. 17, 19, potwierdzenia dokonania przelewów – k. 18, 20)

W maju 2010 r. została przeprowadzona u strony powodowej przez Wojewódzki Inspektorat Ochrony (...) w G. kontrola pod kątem przestrzegania przez powódkę jako podmiot prowadzący gospodarkę odpadami opakowań szklanych przestrzegania przepisów ochrony środowiska. W protokole kontroli z dnia 6 maja 2010 r. Nr (...) Wojewódzki Inspektorat Ochrony (...) w G. wskazał, że strona powodowa włączyła do bilansu zrealizowanego obowiązku odzysku/recyklingu potwierdzenia odzysku i recyklingu odpadów opakowań ze szkła (15 01 07) wystawione przez Hutę (...):

- za rok 2008

(...) nr (...) z dnia 20.10.2008 r.

(...) nr (...) z dnia 20.10.2008 r.

- za 2009 r.

(...) nr (...) z dnia 31.07.2009 r.

(...) nr (...) z dnia 31.07.2009 r.

Nadto w protokole tym wskazano, że Organizacja (...) dysponowała decyzją Prezydent Miasta P. z dnia 10 kwietnia 2007 r. znak: ROŚ.VII - (...) udzielającą Hucie (...) zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie odzysku odpadów o kodzie 15 01 07 metodą R - 5 i nie dysponowała kopią decyzji z dnia 8 września 2008. Zgodnie z informacją Wojewódzkiego Inspektoratu Ochrony (...) w Ł. Delegatura w P. wyżej wymiona decyzja została wygaszona decyzją z dnia 8 września 2008 r. udzielającą zezwolenia na prowadzenie od zysku metoda R-5. Przeprowadzona kontrola wykazała, że Huta (...) Sp. z o.o. która była wystawcą przedmiotowych dokumentów poświadczyla w nich, że prowadziła odzysk i recykling odpadów o kodzie 15 01 07 metodą R-5, to jest metodą określoną w posiadanych przez hutę decyzjach zezwalających na odzysk, podczas gdy w rzeczywistości dokonywała odzysku i recyklingu metodą R-14, na którą to metodę nie miała pozwolenia. Powódka została zobowiązana do złożenia korekty sprawozdania rocznego (...), obejmującego między innymi zestawienie dokumentów (...)/ (...) nabytych od pozwanego.

(dowód: protokół kontroli – k. 29-34)

Dnia 27 maja 2010 r. (...) Wojewódzki Inspektor Ochrony Środowiska w G. wydał zarządzenie pokontrolne, którym nakazał stronie powodowej przedłożenie Marszałkowi Województwa skorygowanego sprawozdania rocznego organizacji odzysku za 2009 r., potwierdzając w uzasadnieniu, że w trakcie kontroli ustalono, że do bilansu wykonanego obowiązku odzysku/recyklingu opakowań szklanych strona powodowa włączyła dokumenty wystawiane przez Hutę (...) potwierdzające odzysk i recykling opakowań szklanych metodą R 5, której Huta nie stosowała w tym okresie.

(dowód: zarządzenie pokontrolne- k. 39-40)

Pismem z dnia 22 grudnia 2010 roku pełnomocnik powódki wezwał pozwanego do zwrotu kwoty 113.324,28 zł w terminie do dnia 5 stycznia 2011 roku. Wskazał, że w związku ze skutecznym zakwestionowaniem przez Wojewódzkiego Inspektora Ochrony Środowiska w G. prawidłowości dokumentów (...) i (...), które pozwany przekazał powódce, powódka utraciła możliwość wykorzystania dokumentów (...) i (...) o wartości 113.324,28 zł do wykazania przed Urzędem Marszałkowskim Województwa (...) wywiązania się z ustawowych obowiązków w zakresie zapewnienia odpowiednich poziomów odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych.

(dowód: pismo - k. 35-36)

Przed Sądem Rejonowym w Piotrkowie Trybunalskim toczyło się postępowaniem z wniosku Organizacji (...) o zawezwanie J. S. (1) do próby ugodowej, które nie zakończyło się zawarciem ugody.

(okoliczność niesporna – zawezwanie do próby ugodowej – k. 37-38)

Decyzją z dnia 10 kwietnia 2007 r. znak ROŚ. VII – (...) Prezydent Miasta P. Tryb. zatwierdził program gospodarki odpadami niebezpiecznymi dla Huty (...) Sp. z o.o. w P., w której jako metodę odzysku wskazano R-5 – recykling lub regeneracja innych materiałów nieorganicznych.

(dowód: decyzja – k. 114 - 131)

Kolejna decyzja dotycząca gospodarki odpadami przez Hutę (...) Sp. z o.o. w P. została wydana przez Prezydenta Miasta w dniu 8.09.2008 r. Decyzja ta w punkcie IV.5 przedstawiała szczegółowy opis stosowanych metod odzysku odpadów oraz możliwości technicznych i organizacyjnych. Odzysk odpadów stłuczki szklanej miał się odbywać w zestawialni oraz podczas produkcji opakowań szklanych.

(dowód: decyzja z dnia 8.09.2008 r. – k. 132-146)

Decyzją z dnia 21 kwietnia 2010 r. w sprawie znak: ROŚ. (...) -3/10 Prezydent Miasta P. Tryb. zmienił decyzję ROŚ. (...) - (...) z dnia 8 września 2008 r. dotyczącą zatwierdzenia programu gospodarki odpadami niebezpiecznymi. W decyzji tej wskazano bowiem, że do momentu uruchomienia wanny szklarskiej na terenie Huty odzysk odpadów prowadzony będzie jedynie metodą R-14.

(dowód: decyzja - k. 195-196)

Wojewódzki Inspektor Ochrony Środowiska w Ł. po przeprowadzeniu kontroli w Hucie (...) Sp. z o.o. w P. w dniu 22 marca 2010 r. wydał zarządzenie pokontrolne. W punkcie 1 zarządzenia nakazano zaprzestania prowadzenia odzysku odpadów w postaci stłuczki szklanej metodą R – 14 do czasu uzyskania zezwolenia

(dowód: zarządzenie pokontrolne – k. 20 akt sprawy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w (...) SA/Łd 485/12)

Postanowieniem z 2 lutego 2011 r., znak ROŚ.6320.03.2011 Prezydent Miasta P. Tryb. udzielił wyjaśnień w zakresie wydanej decyzji z 8 września 2008 r. podając, że zapis pkt IV.5. „Szczegółowy opis stosowanych metod odzysku

odpadów oraz przedstawienie możliwości technicznych i organizacyjnych” należy rozumieć w ten sposób, iż proces technologiczny produkcji wyrobów szklanych został opisany w dwóch niezależnych etapach: zestawialni i produkcji szkła. Każdy z etapów może funkcjonować oddzielenie lub razem, stanowiąc jeden proces technologiczny, a każdy z opisanych etapów procesu technologicznego z osobna lub oba łącznie są metodami odzysku. Określenie metody odzysku jako R5 - recykling lub regeneracja innych materiałów nieorganicznych, odnosi się do całości procesu technologicznego złożonego z dwóch etapów: zestawialni i produkcji szkła stanowiących całość. Jednocześnie organ stwierdził, iż Huta (...) podsumowała cały opis procesu produkcyjnego kwalifikując go zgodnie z załącznikiem nr 5 do ustawy o odpadach jako metoda R5. Podkreślił też fakt, iż organ wydając decyzję, nie miał obowiązku kwalifikowania opisanych metod odzysku do konkretnej metody od R1 do R14, zgodnie z załącznikiem nr 5 do ustawy o odpadach. Dopuszczalne metody odzysku organ mógł przedstawić w sposób opisowy, co uczynił.

(dowód: postanowienie - k.147- 148)

Zarządzeniem z 14 lutego 2011 r. Wojewódzki Inspektor Ochrony Środowiska w Ł. uchylił punkt 1 zarządzenia pokontrolnego z 22 marca 2010 r.

(dowód: - zarządzenie - k. 35 akt sprawy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w (...) SA/Łd 485/12)

Huta (...) Sp. z o.o. w P.w marcu 2011 r. sporządziła korekty dokumentów potwierdzających recykling ((...) i (...)) i dokumentów potwierdzających odzysk ((...) i (...)). Korekta polegała na zmianie zapisu dotyczącego metody odzysku z metody R - 5 na R-14. Korekty te zostały przesłane stronie powodowej.

(dowód: korekty – k. 21 -28)

Huta (...) złożyła do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Ł. skargę na zarządzenie kontrolne Wojewódzkiego Inspektora Ochrony Środowiska w Ł. z dnia 22 marca 2010 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Ł. postanowieniem z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie (...) SA/Łd 146/12 odrzucił skargę Huty na zarządzenie pokontrolne Wojewódzkiego Inspektora Ochrony Środowiska w Ł. z dnia 22 marca 2010 r. z uwagi na niewyczerpanie trybu, o którym mowa w art. 52 § 3 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Natomiast wyrokiem z dnia 21 czerwca 2012 r. wydanym w sprawie (...) SA/Łd 485/12 po rozpoznaniu skargi na zarządzenie Wojewódzkiego Inspektora Ochrony Środowiska w Ł. z dnia 7 lipca 2011r. zmieniające punkt 2 wydanego w stosunku do Huty (...) zarządzenia pokontrolnego z dnia 22 marca 2010 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Ł. stwierdził nieważność zaskarżonego zarządzenia.

(dowód: wyrok - k. 140 załączonych akt II SA/d 1102/11, uzasadnienie wyroku– k. 142-156 akt sprawy WSA w Łodzi załączonych do akt I C 82/12)

Huta (...) Sp. z o.o. w Piotrkowie Tryb. złożyła w 2014 r. do Wojewódzkiego Inspektoratu Ochrony (...) w Ł. korekty dokumentów (...) i (...) za okres obejmujący lata 2008-2009. Wojewódzki Inspektorat Ochrony (...) w Ł. przekazał powyższe korekty do Marszałka Województwa (...), uznając że jest on właściwy do prowadzenia postępowania. Pismem z dnia 8.10.2014 r. Marszałek Województwa (...) stwierdził swą niewłaściwość i przesłał skorygowane dokumenty ponownie do Wojewódzkiego Inspektoratu Ochrony (...) w Ł.

(dowód: pismo z dnia 25.06.2014 r. – k. 115, dokumenty – koperta – k. 375 akt sprawy I C 82/12, pismo – k. 174)

Pozwany wiedział, że w Hucie (...) nie ma wanny do wytopu szkła.

(dowód: zeznania świadka S. R. – k. 189)

Pismem z dnia 9 maja 2014 r. Główny Inspektor Ochrony Środowiska dokonał na wniosek S. R. i Huty (...) Sp. z o.o. w P. interpretacji przepisów dot. definicji recyklingu szkła, wskazując, że w świetle definicji recyklingu

zawartej w art. 3 ust. 1 pkt 23 ustawy o odpadach produkowane przez Hutę (...) zestawy szklarskie wytwarzane ze stłuczki szklanej, piasku szklarskiego, sodu, dolomitu, skalenia, wapienia, węgla baru są nowym produktem o określonym przeznaczeniu i składzie określonym w technologiach produkcji szkła. Zestaw szklarski nie może być traktowany jako odpad, gdyż jest produktem wytworzonym jedynie w części z wykorzystaniem odpadu w postaci stłuczki szklanej, czyli spełnia warunki określone w definicji ustawowej recyklingu. Wobec tego Główny Inspektor Ochrony Środowiska uznał, że w świetle obecnego stanu prawnego nawet w sytuacji kiedy przedsiębiorca wg starych przepisów niewłaściwie wystawił dokumenty potwierdzające recykling, to w świetle nowych przepisów nie powinien ponosić odpowiedzialności, gdyż w nowym stanie prawnym dokumenty te byłyby wystawione prawidłowo.

(dowód: pismo z dnia 9.05.2014 r. – k. 116- 118)

Przed Sądem Okręgowym w Piotrkowie Tryb. toczył się w sprawie sygn. akt I C 82/12 proces z powództwa (...) S.A. w W. skierowany przeciwko J. S. (1) o zapłatę. Roszczenia pozwu były wywodzone między innymi w związku z nienależytym wykonaniem zobowiązania przez J. S. (1) w zakresie jakim posłużył się dokumentami (...) i (...), których wystawcą w 2008 r. była Huta (...) Sp. z o.o. w P. Wyrokiem z dnia 22 lipca 2014 r. Sąd Apelacyjny w Łodzi zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. z dnia 18.07.2013 r. w ten sposób, że zasądził solidarnie od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.. na rzecz (...) S.A. w W. kwotę 74.630 zł, uznając, że J. S. niewłaściwie wykonał umowę na rzecz strony powodowej poprzez przekazanie jej dokumentów (...) i (...) wystawionych przez Hutę (...) Sp. z o.o. w P. Sąd Apelacyjny uznał, że Huta stosowała odzysk metodą R -14 (na którą nie miała zezwolenia), zaś dokumenty wystawiała na metodę R - 5, co do której dysponowała odpowiednim zezwoleniem, ale nie miała w tym względzie możliwości technologicznych.

(dowód: wyrok i uzasadnienie – k. 379-387 akt sprawy I C 82/2012)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało w całości na uwzględnienie.

Podstawę prawną powództwa stanowił przepis art. 471 k.c. Zgodnie z tym przepisem dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Warunkiem odpowiedzialności kontraktowej są następujące przesłanki:

- niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania (naruszenie zobowiązania) będące następstwem okoliczności, za które dłużnik - z mocy ustawy lub umowy - ponosi odpowiedzialność,
- szkoda,
- związek przyczynowy między faktem niewykonania (nienależytego wykonania) zobowiązania a szkodą.

Ciężar dowodu faktu niewykonania lub nienależytego wykonania, istnienia szkody w określonej wysokości oraz związku przyczynowego zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. spoczywa na wierzycielu.

Ustawodawca wprowadził w art. 471 k.c. domniemanie, że niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania jest następstwem okoliczności, za które dłużnik ponosi odpowiedzialność, a więc najczęściej z jego winy, którą można utożsamiać co najmniej z nie dołożeniem należytej staranności. Dłużnik musi zatem dla uwolnienia się z odpowiedzialności obalić domniemanie przez wykazanie, że niewykonanie lub nienależyte wykonanie nastąpiło z przyczyn, za które nie ponosi odpowiedzialności. Ocena zaś postępowania dłużnika przy ustalaniu czy możliwe jest postawienie mu zarzutu winy opiera się na porównaniu jego zachowania z określonym modelem postępowania stanowiącego miernik wymagany w danym przypadku staranności.

Szkoda stanowi samodzielną przesłankę powstania roszczenia odszkodowawczego. W ramach odpowiedzialności kontraktowej wierzycielowi przysługuje roszczenie o naprawienie szkody rozumianej jako uszczerbek majątkowy w prawnie chronionych dobrach, z którym to ustawa wiąże powstanie odpowiedzialności odszkodowawczej, na którą składa się - zgodnie z ogólną zasadą art. 361 § 2 k.c. – strata, którą poniósł w wyniku zdarzenia szkodzącego (*damnum emergens*) oraz nieuzyskane przez niego korzyści (*lucrum cessans*). Strata wyraża się w rzeczywistej zmianie stanu majątkowego poszkodowanego i polega albo na zmniejszeniu się jego aktywów, albo na zwiększeniu się pasywów. Utrata korzyści polega natomiast na niepowiększeniu się czynnych pozycji majątku poszkodowanego, które byłyby pojawiły się w tym majątku, gdyby nie zdarzenie wyrządzające szkodę. Szkodą jest zatem powstała wbrew woli poszkodowanego różnica między obecnym jego stanem majątkowym a tym stanem, jaki zaistniałby, gdyby nie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę (tak m.in. Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 11.07.1957r., 2 CR 304/57, OSN 1958, nr III, poz. 76 oraz w uchwale składu 7 sędziów z 22.11.1963r., III PO 31/63, OSNCP 1964, nr 7 – 8, poz. 128).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy stwierdzić należy, że strona powodowa udowodniła wszystkie wymagane prawem przesłanki odpowiedzialności kontraktowej pozwanego w postaci nienależytego wykonania przez niego zobowiązania, istnienia szkody oraz związku przyczynowego w rozumieniu art. 361 § 1 k.c.

Nienależyte wykonanie przez pozwanego zobowiązania wynikającego z łączącej strony umowy (umowy o świadczenie usług – art. 734 § 1 k.c. w zw. z art. 750 k.c.) polegało na dostarczeniu stronie powodowej dokumentów (...) / (...), które nie mogły zostać wykorzystane do wykazania się przed Urzędem Marszałkowskim Województwa (...) wywiązania się z ustawowych obowiązków w zakresie zapewnienia odpowiednich poziomów odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych zgodnie z ustawą z dnia 11 maja 2011 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz opłacie produktowej opłacie produktowej (tekst jednolity z 2014 r., poz. 1413). Powódka została zobowiązana, w związku z przeprowadzoną u niej przez Wojewódzkiego Inspektora Ochrony Środowiska w G. kontrolą, do złożenia korekty sprawozdania rocznego, obejmującego zestawienie dokumentów (...) / (...) nabytych od pozwanego.

Wbrew zarzutom podniesionym przez pozwanego w sprzeciwie od nakazu zapłaty to właśnie pozwany ma legitymację bierną w niniejszej sprawie, on bowiem zawarł ze stroną powodową umowę, której przedmiotem było zebranie odpadów opakowaniowych ze szkła oraz przekazanie ich do recyklingu/odzysku i wykazanie tego dokumentami wymaganymi przez rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 19.12.2006 r. w sprawie dokumentów potwierdzających odrębnie odzysk i odrębnie recykling (Dz.U. Nr 247, poz. 1816).

W związku z zarzutami pozwanego wskazać należy, że dokumenty (...) / (...) przekazane przez pozwanego stronie powodowej były nieprawidłowe. Jednocześnie wskazać należy (podobnie jak to przyjął Sąd Apelacyjny w Łodzi w sprawie I C 82/12 – I ACa 72/14), że to, czy Huta (...) była podmiotem uprawnionym do prowadzenia odzysku dwiema metodami: R-5 i R-14 ma w niniejszej sprawie drugorzędne znaczenie, a istotne dla rozstrzygnięcia sprawy jest jedynie to, czy Huta ta będąca podwykonawcą pozwanego zastosowała metodę wskazaną w dostarczonych powódce dokumentach, to jest metodę R-5. Jak wynika z zeznań świadka S. R. w spornym okresie Huta (...) Sp. z o.o. w P. nie miała technicznych możliwości do stosowania tej metody. W świetle postanowienia Prezydenta Miasta P. Tryb. z dnia 2.02.2011 r. metoda odzysku R-5 (recykling lub regeneracja innych materiałów nieorganicznych) odnosi się do całości procesu technologicznego złożonego z dwóch etapów: zestawialni i produkcji szkła stanowiących całość, przy czym produkcja szkła wymagała zainstalowania wanny szklarskiej. Skoro wanna do wytopu szkła nie była jeszcze zainstalowana, to podwykonawca pozwanego nie mógł stosować omawianej metody. Powyższej oceny nie zmienia treść decyzji Prezydenta Miasta P. z dnia 21 kwietnia 2010 r. zmieniająca decyzję z dnia 8 września 2008 r. dotyczącą zatwierdzenia programu gospodarki odpadami niebezpiecznymi. W decyzji tej wskazano bowiem, że do momentu uruchomienia wanny szklarskiej na terenie Huty (...) odzysk odpadów prowadzony będzie jedynie metodą R-14. Decyzja ta działała na przyszłość i nie sankcjonowała metody odzysku stosowanej przez Hutę w okresie, z którego wywodzą się roszczenia pozwu, to jest w latach 2008 – 2009.

W świetle powyższego nie ulega wątpliwości, że Huta nie posiadała technicznych możliwości do stosowania wskazanej w dokumentach metody R-5, na którą posiadała zezwolenie, natomiast na metodę R-14, którą stosowała nie posiadała

zezwoleń. Dlatego też postawiona wcześniej teza o wadliwości dokumentów, które pozwany przekazał w wyniku zawartej umowy stronie powodowej nie budzi żadnej wątpliwości. Stąd zasadnie można mówić o nienależytym wykonaniu przez pozwanego zobowiązania wobec powódki. Przedmiotem zobowiązania pozwanego było przekazanie odpadów do recyklingu i odzysku tylko takim podmiotom, które posiadają wszelkie wymagane prawem pozwolenia na prowadzenie działalności tego typu oraz przekazanie stronie powodowej dokumentów potwierdzających recykling i odzysk, a do wykonania umowy miały zastosowanie przepisy ustawy wskazanej wyżej ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz opłacie produktowej oraz ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach (Dz. U. z 2010 r. Nr 185, poz. 1243). W tym kontekście nie ma znaczenia, że ze zlecenia wystawionego przez stronę powodową nie wynika wprost metoda, jaka powinien zastosować recykler.

Nie sposób zaaprobować stanowiska pozwanego, że nie może on ponosić odpowiedzialności za treść dokumentów wystawionych przez jego podwykonawcę. Pozwany w dacie zawarcia umowy z powódką był profesjonalistą zawodowo zajmującym się pośrednictwem w zakresie certyfikatów potwierdzających odzysk i recykling i bez znaczenia pozostaje, że nie był wystawcą tych dokumentów.

Nie ma też racji pozwany kiedy twierdzi, że nie ponosi on odpowiedzialności za działania Huty, jako że nie miał możliwości śledzenia procesu technologicznego stosowanego przez Hutę. Zgodnie z art. 474 k.c. dłużnik odpowiedzialny jest jak za własne działanie lub zaniechanie za działania i zaniechania osób, z których pomocą zobowiązanie wykonywa, jak również osób, którym wykonanie zobowiązania powierza. Sąd Okręgowy w całości podziela stanowisko strony powodowej, że pozwany jako profesjonalista w zakresie obrotu odpadami powinien tak ułożyć stosunek zobowiązaniowy z recyklerem, któremu powierzył realizację części swoich zobowiązań względem powódki, aby zabezpieczyć swoje interesy i uzyskać wgląd we wszelkie dokumenty i całość procesu technologicznego, które umożliwiłyby pozwanemu uzyskanie pewności odnośnie tego, że wystawione przez recyklera dokumenty potwierdzają zgodnie ze stanem faktycznym i wymaganiami stawianymi przez obowiązujące przepisy odzysk i recykling odpadów. Zaniechanie tych czynności przez pozwanego świadczy o niedochowaniu należytej staranności, za które pozwany ponosi odpowiedzialność (art. 472 k.c.). Zlecenie wykonania części umowy profesjonalście nie ma żadnego znaczenia dla jego więzi zobowiązaniowej ze stroną powodową, gdyż na podstawie art. 474 k.c. za działania swego podwykonawcy odpowiada on na zasadzie ryzyka.

Wreszcie wskazać należy, że nie powiodła się Hucie (...) próba konwalidacji wystawionych dokumentów potwierdzających odzysk i recykling na drodze sądownoadministracyjnej. Stąd brak podstaw do uznania, że sposób dokumentowania recyklingu przez tę Hutę w latach 2008 – 2009 był prawidłowy, a co za tym idzie, że powódka mogła je wykorzystać do wykazania osiągnięcia wymaganych ustawą z dnia 11 maja 2001 r. poziomów recyklingu odpadów.

Nie ma również znaczenia, że obecnie toczy się postępowanie administracyjne zmierzające do korekty dokumentów (...) za lata 2008 – 2009 w związku z twierdzeniami Huty, że w powyższym okresie mogła prowadzić odzysk obiema metodami R-5 R-14. Po pierwsze wskazać bowiem należy, że dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy nie ma znaczenia, jaką metodą Huta mogła prowadzić odzysk, ale to, czy wystawione i przekazane powódce dokumenty (...) i (...) obrazowały rzeczywiście stosowaną metodę odzysku. Po drugie ewentualna konwalidacja omawianych dokumentów nie miałaby żadnego wpływu na sytuację prawną strony powodowej, bowiem jak słusznie wskazuje pełnomocnik powódki, powódka nawet w przypadku konwalidacji omawianych certyfikatów nie mogłaby wykorzystać ich celem wykazania wykonania obowiązku, o którym mowa w art. 3 o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz opłacie produktowej a to w związku z uchynieniem art. 11 lit. a) powyższej ustawy przez art. 209 pkt 7 ustawy o odpadach. Uchylony art. 11 lit. a) dopuszczał, by przedsiębiorca albo organizacja odzysku, którzy wykonali obowiązek, o którym mowa w art. 3 w wielkości przekraczającej wymagany w danym roku poziom odzysku lub recyklingu mógł rozliczyć masę lub ilość odpadów opakowaniowych lub poużytkowych przekraczającą wymagany poziom odzysku lub recyklingu w następnym roku kalendarzowym.

Z tych samych względów nie ma żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy pismo Głównego Inspektora Ochrony Środowiska z dnia 9 maja 2014 r., w którym Inspektor ten przedstawił swą opinię odnośnie wystawianych przez Hutę (...) dokumentów. To samo dotyczy opinii prawnej prof. M. G.. Z opinii tej wynika, że Huta (...) Sp. z o.o.

przeprowadziła recykling stłuczki szklanej metodą R-5 oraz że na gruncie całokształtu procesu przetwarzania stłuczki szklanej Huta była uprawniona do wystawiania dokumentów potwierdzających recykling metodą R-5 w spornym okresie. Tezy powyższe pozostają w sprzeczności z treścią decyzji administracyjnych wydanych wobec Huty.

Sąd Okręgowy oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka M. W. oraz dowodu z opinii biegłego z zakresu ochrony środowiska albowiem okoliczności, które miały być dowodzone powyższymi dowodami nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.). Jak już bowiem wyżej wskazano kwestia ewentualnych uprawnień Huty do dokonywania recyklingu i odzysku metodą R-5 i 14 nie miałyby żadnego wpływu na sytuację prawną powódki.

To samo dotyczy dowodu z zeznań pracownika Wojewódzkiego Inspektoratu Ochrony (...) w G., który to dowód pozwany zgłosił na okoliczność nieprawidłowości stwierdzonych w powódki w trakcie kontroli. Skoro nieprawidłowości te zostały opisane w protokole kontroli i nie budziły sporu, nie mogły być przedmiotem kolejnego dowodu.

Nie budzi wątpliwości, że powódka wskutek niemożności wykorzystania certyfikatów doręczonych przez pozwanego poniosła szkodę, nie mogła bowiem wykorzystać nabytych od pozwanego dokumentów celem wykazania realizacji za przedsiębiorców obowiązku zapewnienia odpowiedniego poziomu odzysku. Nałożony w art. 3 ust. 1 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz opłacie produktowej na przedsiębiorcę obowiązek zapewnienia odzysku, w szczególności recyklingu, odpadów takiego samego rodzaju jak odpady powstałe z produktów wprowadzonych przez niego na terytorium kraju przedsiębiorca może realizować albo samodzielnie albo za pośrednictwem organizacji odzysku na podstawie zawartej z nią umowy (art. 4 ust. pkt 1 i 2 i ust. 2). Organizacja może zlecić wykonanie poszczególnych czynności związanych z odzyskiem i recyklingiem posiadaczowi odpadów (art. 4 ust. 3 ustawy).

Niezrozumiałe było przy tym stanowisko pełnomocnika pozwanego wyrażone na rozprawie w dniu 17 grudnia 2014 r., kiedy twierdził, że szkoda powódki winna być wykazana dowodem z przesłuchania stron. Wskazać należy, że pełnomocnik pozwanego na rozprawie w dniu 26 sierpnia 2014 r. w taki sam sposób pojmował szkodę strony powodowej, wskazując, że w sytuacji zakwestionowania certyfikatów wystawionych przez Hute (...) przez organy administracyjne certyfikaty te stały się bezwartościowe i nie mogły służyć do wykazania przez organizację, która przejęła obowiązki ustawowe od przedsiębiorców, wykonania powyższych obowiązków (por. nagranie rozprawy min. 00:28:18 – 00:30:34).

Nie budzi wątpliwości, że strona powodowa dochodziła naprawienia jedynie poniesionej straty w postaci żądanie zwrotu tego, co świadczyła na rzecz pozwanego (damnum emergens).

Całokształt okoliczności sprawy wskazuje również, iż pomiędzy zachowaniem się pozwanego, a zaistniałą szkodą istnieje także związek przyczynowy w rozumieniu art. 361 § 1 k.c., gdyż szkoda ta wystąpiła na skutek zachowania się pozwanego, który nie wykonał należycie swojego zobowiązania, a okoliczność ta spowodowała wystąpienie „normalnego” tzn. typowego skutku w postaci powstania szkody w majątku powódki. Odszkodowanie za nienależyte wykonanie umowy, dochodzone na podstawie art. 471 k.c., jest świadczeniem mającym powetować szkodę spowodowaną niewłaściwym działaniem kontrahenta (pozwanego). Jest to roszczenie mające na celu wyrównanie uszczerbku majątkowego, czyli rzeczywistego zmniejszenia się majątku powoda, wskutek wadliwego działania pozwanego.

Wobec spełnienia przesłanek odpowiedzialności z art. 471 k.c. powodowi należy się zwrot świadczenia spełnionego na rzecz powoda stwierdzonego dwiema fakturami opiewającymi na łączną kwotę 113.324,28 zł.

Podstawę rozstrzygnięcia o odsetkach stanowił przepis art. 481 § 1 i 2 k.c. **Zostały** Odsetki zostały zasądzone zgodnie z żądaniem powódki - zważywszy, że w wezwaniu z dnia 22.12.2010 r. strona powodowa określiła pozwanemu termin

do spełnienia świadczenia do dnia 5.01.2011 r., z dniem 6.01.2011 r. pozwany popadł w opóźnienie w zapłacie, co uzasadniało zasądzenie odsetek od tej daty.

Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach procesu stanowił przepis art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Strona powodowa poniosła koszty procesu w łącznej kwocie 9.284 zł, w tym kwotę 5.667 zł z tytułu opłaty sądowej, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3.600 zł (ustalone na podstawie z § 6 pkt 6 w zw. z z § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu - tekst jednolity – D.U. z 2013, poz. 490 ze zm.) oraz wydatek na opłatę skarbową od pełnomocnictwa. Jednakże wskutek omyłki została zasądzona z tytułu zwrotu kosztów procesu jedynie kwota 5.034 zł. W razie złożenia przez stronę powodową zażalenia na rozstrzygnięcie o kosztach Sąd Okręgowy na podstawie art. 395 § 2 k.p.c. uchylił to rozstrzygnięcie i rozpozna sprawę kosztów procesu na nowo.

(...)